

Сектор культури Липоводолинської РДА
Липоводолинська центральна районна бібліотека
Ім. Л.М.Новиченка

Ми сильні духом – українські люди

(Літературна збірка)
Випуск 1

Липова Долина
2015

Історія народу, як і життя людини, має героїчні й трагічні, щасливі й нещасливі сторінки. Багато випробувань випало на долю українців. Віками наш волелюбний народ боровся з татарськими ордами, турецькими яничарами, польськими феодалами.

Історії ж бо пишуть на столі,
Ми ж пишем кров'ю на своїй землі,
Ми пишем плугом, шаблею, мечем –
Піснями і невільницьким плечем.

Л.Костенко

Ми боролись і так сталося, що і сьогодні українці захищають свою честь, гідність, незалежність.

Ми воїни. Не ледарі, Не лежні.
І наше діло праведне й святе.
Бо хто за що, а ми за незалежність
Отож нам так і важко через те...

Саме їм захисникам – синам, чоловікам, батькам звучать поетичні рядки з цієї збірки. Бо вони, як сказав Іван Світличний:

«Ми мужчини й за кодексом честі ми чинимо,
Не для вигод і пільг, не для слави й хвали
Є високий шляхетний закон між мужчинами;
Як не я, тоді хто? Не тепер, то коли?»

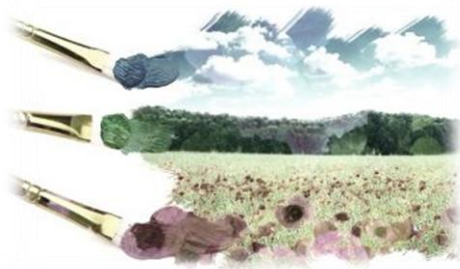

МАТЕРИНСЬКА МОЛИТВА

На сході сонця стану на коліна
І перед ликом осіну себе хрестом.
До Бога помолюсь за свого сина,
За долю всіх, хто служить у АТО.
Я голову схилю перед Всевишнім,
Аби почув з небес, аби узрів.
- Дай Україні миру і затишшя,
Годі смертей, скорботних матерів.
Я ж не для того народила сина,
Коли вдягались вишні в білий цвіт,
Щоб ця безглузда смерть його
скосила
І вирвала з сім'ї у інший світ.
З Твоєї волі хай не гинуть діти,
Не ллється кров людська на тло
землі,
Їм тільки жити треба та радіти,
Ростити гідну зміну поколінь.
Най буде твоя воля – миру бути!
Віднині і до віку! Без утрат!
Молю синів живими повернути
З доріг війни до материнських хат.
Почуй, о Боже, матері молитву,
Прости всі й непростені нам гріхи.
Освяти землю, кровію политу.
Клекіт лелек хай веселить дахи.
Хай квітнуть мальви, верби і калина
І білі голуби з висот нам шлють
привіт.
Жовто-блакитний прапор України
Замайорить яскраво на весь світ.

Галина МОСТОВА (з Італії)

СТОГНЕ ЗЕМЛЯ

Стогне земля і жалібно так плаче,
Проте тих сліз ніхто наче й не бачить.
Аж зойкає від болю, втоми й страху.
Але що може вдіять, бідолаха?!
Та й витримає таке хіба можливо:
Манія вбивства, влади, зла, наживи.
Війна ж не гра-розвага, й не потіха.
Це – людська кров! Це – смерть!
Це – лихо!
Пережила земля тяжке страхіття:
Іго татар, полону лихоліття.
Затихли згодом ці гортанні звуки –
Помила Україна вільні руки.
Земля ще не забула смертну пору
Голодного у тридцять третім мору.
Скільки мерців покояться в утробі!
Та знову стиснув груди вражий
чобіт...
Перемогла фашистів і прогнала,
Сімдесят літ по тому святкувала.
Щедро родила в полі урожаєм,
Нічого не прохаючи навзаєм.
Здавалось, у житті все йде, як треба,
Що змилювалось над землею небо.
Хліба росли: ячмінь,
пшениця, жито,-
Всього доволі, аби
в мирі жити.
Та грішникам смертей
здається мало –
Землі нашій кати
на груди слали.
Катують, тиснуть,
Нівечать і трусять.
Гадають, на коліна
стати змусять.
Землю, що Україною зветься,
Вражим синам так легко не здається.
Пліч-о-пліч героїчно мужні люди
Землі на захист підставляють груди.
Скількох синів взяла ворожа сила,
Ще юними у розквіті скосила!
В чому так провинилась, моя земле,

Солдат тіла й тепер приймаєш теплі,
Їх обіймає матінка-Земля...
Над ними цвіт калина нахилия,
Верба, схилившись у скорботі, плаче
І маки увіковічать кров юначу,
В їх честь вічний вогонь ніде не згасне.
І згряя голубів біліє в небі яснім.
«Героям слава!» - по всім світу лине
Поряд з Гербом і Гімном України
Ми сильні духом – українські люди,
Тож звільнено від гніту землі груди.
Нехай земля не стогне, і не плаче –
Фашисту не здолать плем'я козаче!

Галина МОСТОВА (з Італії)

В ПЕЧАЛІ САД...

Приснився матері вночі старий вишневий сад,
І цвів він, як щороку, як повинь біла- біла...
І син між віт рідненький... Тримає автомат.
Крізь сон почула: «Мамо...» І серце заболіло.
Він на баяні гарно в дворі і в школі грав,
І танцював, співав пісні вкраїнські солов'їно,
Немов п'янкий нектар із музики збирав.
Він так любив свій край і рідну Україну.
А ще він про кохання вірші свої писав,
Про дуб старий і став, і небо, і родину.
А в бій іти, коли недобрий час настав,
Зітхнув, сльозу змахнув, і тихий дім покинув.
І стрепенулась мати... І бігла до воріт,
А їй назустріч - вітер, і в лице, і в груди.
О, Боже милий, змилуйсь, не плоди сиріт,
Їм без батьків життя жорстоким буде.
І впала чайкою підстреленою вмить,
Неначе куля зла в бою скосила...
А шлях курний і досі розлукою дзвенить.
Вона ж вернути сина у Господа просила.
Весь світ темнів... У розпачі зітха осінній сад,
І затаївся страх... Лиш вітер шарпа золоте волосся...
Насилу встала... В хату йшла, назад,
А син із неба юно посміхнувся: «Мамо...»
...Почулося...
...Здалося...

*Тетяна ЛІСНЕНКО
м. Ромни*

КІБОРГ

Його вбивають, та він однак встає,
Щоб нищить ворога і далі жити...
Містичне щось у цьому таки є –
Таїна «Кіборга» не всім відкрита...

То хто ж тоді, що так запекло,
Де правди суть лише єдина,
Стоїть на рубежах у зоні пекла -
Бездушний робот, чи людина?

Розбитий термінал, в руїнах вежа -
Там смерть втішається осатаніло
Коли життя твоє на вістрі лева,
А страх уп'явся в душу й тіло.

Коли від спраги репаються губи
І від безсоння кругом голова -
Із хрипом. Натужно, крізь зуби
Звучали клятвою прості слова...
Хто, як не я?.. І вже в тяжкім бою,
Ось тут, у цю лиху годину,
Єдину в світі він любив свою,
Замучену, змордовану Країну

Грудьми затуляв, щоб живою була -
Обібрану, обдурену і майже голу,
Учитель із маленького села,
Де вже давно закрили школу...

*Володимир МІЩЕНКО
(сmt. Липова Долина)*

ОСТАННІЙ БІЙ

Росте полин у тріщинах бетону
Серед руїн розтерзаних війною,
Як пам'ятка про долю невідому,
Оплачену високою ціною...

В ній біль і лють, та кров пролита,
Смертей жахливих довга череда -
В замучені серця. Журбою оповита,
Нагальною ходою йде біда.

Тривожна мить - у спалах заграви
Заснула тиша в ранішній імлі,
Де падали на згарища й на трави -
Криваві сльози рідної землі...

І раптом тут, у тихому світанні,
Жбурнула смерть на очі пелену,
Зціпила зуби - подих останній,
Осколок в серце... Запах полину...

Померкнув зір, замерло тіло -
Не жити більш, бо «спалені мости»,
Та мертві губи тихо шепотіли -
Прости мене, мамо... Прости...

Росте полин - провісник долі,
Живий, неопалимий у вогні -
Полин гіркий на браннім полі,
Там, де сини вмирають на війні...

*Володимир МІЩЕНКО
(смт. Липова Долина)*

МОЛИТВА

Прошу у Господа: « Ну зглянься!
Дай щастя й миру в Україні.
Хай закінчиться ця війна,
Ми жертву кров'ю окропили.
Нехай загинуть вороги,
А наші хлопці- славні й дужі,
Нехай не знають більш біди.
Хай люди будуть небайдужі,
Щоб наші браві козаки,
Що полягли у цьому пеклі
Не марну втрату принесли,
Таку страшну, криваву жертву.
Вже досить нашим матерям

Сльозами землю поливати.
Ти поверни дітей батькам,
Не треба більше забирати!
І батька дітям поверни,
Як приклад мужності і сили.
Нехай виховує він їх,
Нашадків мужніх і сміливих.
Дай зрозуміти ворогам:
Ну не поставиш на коліна
Країну. де навіть дитя
Гукає: «Слава Україні!»

*Ольга ГУДИМ
(смт. Липова Долина)*

ЛИШЕ ПОВЕРТАЙСЯ ДОДОМУ

Сиджу сама біля вікна
На серці біль переважає.
Молюсь, а туга лиш одна -
Тебе війна не відпускає.
Дивлюсь на сина -
Він крізь сон
Сльозу з повік змахне невміло.
За що, о Господи, за що
Його розлука ця настигла?
Як відголосок моїх думок:
«Люблю тебе, татусю милий,
Хай захистить тебе любов,
Як ангела широкі крила».
Шепоче син прості слова,
А я сльозами душу мию.
Дивлюся знов на небеса
І лиш про тебе, любий, мрію.
Так хочеться іще не раз
Прокинутись в твоїх обіймах.
І бачити в твоїх очах
Твою любов, твою надію.
На цілий всесвіт прокричати:
«Тебе єдиного кохаю!»
Але неоголошена війна
Тебе ніяк не відпускає.
Я буду чекать, повертайся,
Живим повертайся до мене!
Не буде вже більшого щастя -
Тебе обіймати щоденно.
На тебе чекаю невпинно,
Герою мій, вірний країні,
Ми будем виховувать сина
У вільній, незламній, єдиній.
Здобудемо ми перемогу,
Бо віра у серці не згасне.
Лише повертайся додому
Живим, я прошу, повертайся!

Ольга ГУДИМ

(сmt. Липова Долина)

Чи час писати вірші про любов
І вести мову про високе нині.
Іде війна. Рікою ллється кров –
Це вени розтинають Україні.

І б'ється хижим птахом дикий
страх
За долю батька, чоловіка, сина
У материнських стомлених очах,
І у тривожнім погляді дружини.

Їм байдуже, хто сяде на престол,
Бо шлях до влади кожний раз – по
трупах.
Чому ж могили вбитих у АТО
Болять моїй землі, неначе струпи.

Чому дитя здригається вві сні,
Буває, взагалі боїться спати.
А згодом і звикає до різні,
До вибухів, до черги автомата.

І серце в грудях, мов живий набат,
На Сході кров'ю знову сонце
сходить.
Лобами звів безумний Путін-кат
Історією спаяні народи.

За віщо так ненавидіти нас?
За те, що ми цінуємо свободу,
І що козацький дух іще не згас
У серці українського народу?

За те, що наступили на мозоль,
Бо вже давно не хочемо ми грати
Принизливу і застарілу роль
Молодшого Івана-дурня брата.

Ідуть чужинці по моїй землі –
Прийшли з мечем, від нього і
загинуть.
А той, хто балом править у
Кремлі,
Іще не знає справжню Україну.

Вона повстане: горда і страшна,
Помститься ворогові грізно і
запекло.
І затремтить кремлівський сатана.
І попаде прямисінько у пекло.

І звариться в своєму казані,
В своїй смолі, вготованій для
інших.
І стане вільно на моїй землі.
І про любов писатиму я вірші.

*Катерина СЕНЧЕНКО
(с. Берестівка)*

Відповідальна за випуск:

С.А.Лисенко
директор ЦБС

Матеріал підготували:

Н.М.Гуржій
провідний бібліограф ЦРБ
В.М.Мельник
зав. методико-
бібліографічним відділом ЦРБ

Комп'ютерна верстка:

С.О.Тимошенко
провідний бібліотекар
відділу інформаційних
технологій ЦРБ